

Mali vodič za ljubavnu sreću

Sadržaj

Umesto uvoda	11
Šta sa kilogramima?	13
Koliko hormoni utiču na sreću?	16
O automobilima i ženama.	19
Zašto su korisni šeširi?.	22
O psovka i lepim željama za laku noć	25
Kako do orgazma?	28
Kad ići i da li ići plastičnom hirurgu?	31
Pre i posle	35
Kako do SMS ljubavnika?	38
Kako najlonke utiču na vaš ljubavni život?	41
Da li da se obnažujete ili ne?	44
Da li vam treba stariji ili mlađi, pitanje je sad.	47
Šta kad pređete šezdeset petu?	50
O rastancima i kako ih preživeti	53

Šta s bivšim ljubavima?	56
O tajnama harema	59
Karijera ili deca?	62
Zašto je važno bar jednom u životu otići na krstarenje?	66
Kako da debeljuce zavedu muškarce?	69
Zašto zaljubljeni beže u Dubai?.	72
Gola i slobodna.	75
Zašto se najveće ljubavi dese u Kazablanki?.	78
Mame i kćerke	81
Kako sprečiti mediokritete da vam unište život?	84
Kako, gde i s kim izgubiti nevinost?	87
Nove godine i kako ih dočekati, sam ili u društvu, a ne dobiti nervni slom.	90
Kako vaspitavati svoju decu a da im ne smetate?	93
Hotel koji pamti najveće ljubavi i najniže strasti	96
Nema sreće u ljubavi bez žaba i prinčeva	99
Rim – grad zaljubljenih	102
O vezi između usisivača i muškarca	105
O svadbenim putovanjima	108
Kako stalno preživljavati menstruaciju i ostati normalna i seksepilna	111
O ljubavnicima	114
O krznu, cveću i usrećivanju	117
Prve ljubavi	120
Ženske tajne – vatanje	125

Abortus128
Poliamorija131
O mlakima, o iskrenima, o taštima i, naravno, o čudima koja se dešavaju134
Sirote male bogatašice137
Da li je ljubav večna?140
O sreći i nesreći143
Turobnici146
Venecija – grad izgubljenih149
Opasno je biti fin152
Horor zvani svadba155
Sreća lažnih brakova159
<i>O autorki</i>	<i>.163</i>

Umesto uvoda

Mali vodič za ljubavnu sreću beleške su o ljubavi nastale u različitim periodima mog življenja ovozemaljskog 3D života. Ono što je zajedničko svim beleškama pred vama jeste da se svaka suštinski bavi pitanjem šta ljubav jeste a šta nije, različitim zaključcima kojima naše srce i um odgovaraju na to pitanje, a potom i testiranjem tih zaključaka kroz različite forme dualnog sveta – imanja i nemanja, radosti i patnje, onog što prepoznamo kao sreću i nesreću – odnosno kroz kontraste bez kojih ne bismo shvatili šta je zaista ljubav. Svaki život predstavlja zanimljiv gnostičko-emotivni krug, što zapravo znači da ljudski život nije prava linija već krug, krug srca i uma u čijem opisivanju treba da porastemo toliko da možemo opet postati deca, ali tako da svoje odrastanje razumemo. Početnu tačku kruga čini ono naše prvobitno osećanje slobode koje potom društvo guši u pokušaju da nas prevaspita normama i toksičnim uverenjima koje, kao u nekoj igrici, svako mora da izbriše za sebe da bismo – najčešće

posle onog što se u psihologiji naziva tamna noć duše – počeli da se vraćamo svom izvornom Ja, onom Ja koje voli slobodno i bez opterećenja, bez želje za validacijama, bez upisanih normi i opterećujućih uslovljavanja predaka i okoline. Radujem se tome što je ova čudesna knjiga uz koju su odrastale generacije sada obogaćena potpuno novim tekstovima. U ovoj dimenziji smo prisutni da bi svako doživeo svoju spoznaju toga šta jeste a šta nije ljubav. Srećna sam što ovaj emotivni brevijar može biti od pomoći svima koji se na tom putu izgube ili misle da su se izgubili, iako su obično oni koji misle da su izgubljeni jedini koji to nisu. Mali vodič pred vama ohrabriće vas u trenutku kad je neophodno bez iluzija stati pred ogledalo i priznati sebi šta radimo iz straha a šta iz ljubavi. Posle toga sve je lakše jer je jasno da tamo gde je strah ne može boraviti i ljubav, ma šta nam autoriteti govorili. Ova knjižica je u tom smislu beskompromisni ispis duše koju ništa drugo nije interesovalo osim da uvek prati prave, a ne lažne tragove ljubavi. Ona je ogledalce za vašu ljubav.

ŠTA SA KILOGRAMIMA?

Skoro deset godina nisam bila na dijeti. Moram da priznam da sam se udala sa viškom kilograma. Imala sam oko osam kilograma više od idealne težine, ali mi je moj muž, kao pravi džentlmen, uvek govorio da savršeno izgledam. Ipak, otišavši tad, kao mlada i udata, da vežbam na nekim smešnim spravama koje sve rade umesto mene, saznadoh da bi moj optimalni izgled podrazumevao šest kilograma manje. Pošto tada više nije bilo mamine hrane, a i godine su, bogami, bile inflacione, kilogrami su se topili sami od sebe. Još sam te godine postila ceo uskršnji post i spadoh ja i ispod idealnog. Ponosna na svoj novi izgled, bez trunke sala, šetala sam naokolo u miniću i onda se susretoh sa novim problemom. Svi oni koji su mi davali do znanja da bih mogla da izgubim nekoliko kilograma sada su me gledali zabezegnuto i postavljali pitanja: „Šta ti je? Juuu, što si smršala! Da nisi bolesna?“ Niko da me pohvali. Samo izrazi zabrinutosti i ljubomore. Onda se ja ugojim jedno dva kilograma i nisam se micala ni gore

ni dole. Moram da priznam da ni u trudnoći nisam preterano vodila računa o kilaži. Naprosto se nisam previše obazirala na to.

Posle porođaja sam brzo smršala. Bilo je sve u redu do pre nekoliko dana. Prvo sam primetila da mi je jedna suknja uska, zatim da mi farmerke više nisu široke. Zabrinuta, stadoh na vagu i videh da sam se ugojila cela četiri kilograma. Moj muž je, naravno, rekao da je to izvanredno i baš lepo, da i ne valja kad je žena premršava. Moja majka je rekla: „Bogu hvala.“ Čak me i neki prijatelj pohvali da sam jedra kô nekad. Grudi mi se uvećale kao da sam ugradila silikone, ali bogami i butke i kukovi. Ukratko, horor. Počela sam da ličim na one hiljade žena koje razmišljaju kako da skinu pet kilograma. Što je najgore, ako se sad ne bih posvetila tome, uskoro bih imala deset kilograma viška, što je krajem tridesetih, pravi bedak. Sve u svemu, od one ponosne žene koja nikad nije imala problema sa kilograma eto i mene u klubu onih na dijeti. Kao i prošli put, mislila sam, iskoristiću uskršnji post da smršam. Nikad se kilogrami ne gube tako brzo kao kad čovek posti i sam kuva. Toliko mi se smučio život od jurenja namirnica, da skoro ništa i ne jedem. Posle tog napora, ako uspem, kad povratim svoje idealne mere, srešću prijatelje koji će mi reći: „Juuu, al’ si smršala, da nije ono najgore? Ne daj bože, je li sve u redu sa tobom i porodicom? Sekiraš se? Ne ide ti? Propala si...“

Onda ću se ja uplašiti da nisam previše smršala, pa ću da krenem na analize da bih proverila da nisam, jebiga, stvarno obolela, a za to vreme ću histerično jesti čokoladu i keks koji mi smiruju živce i, naravno, ugojiću se. Zatim ću ponovo sresti svoje prijatelje i poznanike koji će reći:

„U, ala si se ugojila! Depresivna si? Ne ide ti? Da nije šećerna bolest? Da li ti uopšte vodiš ljubav?“, pa ću opet da se ubedačim, pa na dijetu. I tako ukруг. Jedina uteha u tom lavirintu potrage za idealnom linijom jeste moj suprug, koji uvek kaže: „Dušo, savršeno ti stoji!“ To kaže tako prirodno da mu skoro poverujem. Samo nikad neću saznati šta on zapravo voli, da imam šezdeset ili šezdeset šest kilograma. Ko zna, možda mu je stvarno svejedno. U svakom slučaju, nadam se da neću morati da proverim koliko bi iskren bio njegov komentar na osamdeset, mislim kilograma.

KOLIKO HORMONI UTIČU NA SREĆU?

Celu svoju mladost, svoj burni tinejdžerski period, provela sam mučeći se da razrešim smisao života. Kratko rečeno, sva ta bolna pitanja života i smrti. Trudila sam se da prebrodim sve te krize, napade plača, dubokih razmišljanja i zebnji koji su se javljali sa mojim veltšmercom, to jest svetskim bolom.

Cenila sam da su ti moji periodi odrastanja dragoceni, da su oni čak izvor mog filozofsko-literarnog poriva i nadahnuća. Bilo kako bilo, ne bih vam pisala o tome da se nije desilo nešto sasvim neverovatno. Dakle, moj muž je bio vrlo ponosan što me je u braku izlećio od tih filozofsko-mističnih raspoloženja, što godinama nisam pomišljala da se sakrijem ispod radnog stola i plačem nad sudbinom ovog sveta. I moja mama je bila fascinirana učinkom mog supruga. Brak je učinio svoje, mislila je.

I sve bi bilo sjajno da mi nedavno nije kasnila menstruacija. Kao svaka žena koja ne bi imala snage ni finansijskih mogućnosti da dostigne ideal našeg društva od tri

deteta, odmah kupim test za trudnoću. On, istina, ispade negativan, ali menstruacije ni od korova. Prolaze dani i ja se onda, obodrena muževljevim kritikama, uputim ginekologu, pošto kao tipična nekulturna osoba dugo, dugo nisam imala vremena da tamo svratim. Elem, da vas ne gnjavim sa pregledom koji je svakoj ženi noćna mora, zbog čega joj, uostalom, vrlo teško pada da bude „kulturna“ i disciplinovana kad pomisli na te trenutke pakla, dobih neke hormonske pilulice koje bi trebalo da vrate harmoniju mog mesečnog ciklusa. Male, slatke, bele, na prvi pogled bezazlene pilule uliše mi nadu da će sve biti okej. Kad ono – horor. Za razliku od onih žena koje podnose supermedikamente, ja spadam u onih deset posto kod kojih se uvek dogodi neka neželjena reakcija. Čak sam i na porođaju dobila alergiju na indukciju, što se statistički gledano dešava svakoj dvestahiljaditij ženi.

Od te jedne pilulice ja naprosto pošandrcah, vratiše mi se sve one stare zebnje, strahovi, malodušnost i bezrazložni plač. Odjedanput shvatih da su sva ona osećanja koja sam smatrala posebnim, izuzetnim i umetničkim, zapravo proizvod jebenog, malog hormona. Geteovsko nadahnuće, šopenhauerovski prezir i pesimizam, kjerkegorovski veltšmerc, sve je to bilo rezultat progesterona ili kako mu je već ime. Da sam onda, u petnaestoj, znala da nama tako prokleta suvereno vladaju hormoni, da su oni pravi gospodari ženskih emocija i snova, možda bi ceo moj život izgledao drugačije. Sigurno ne bih bila pisac, nego frizerka ili vozač reli-trka. Da sam samo i posumnjala u to da iza svega stoje hormoni, i moje tumačenje najvažnijih literarnih dela bilo bi drugačije. Ana Karenjina se bacila pod voz jer je imala hormonalni disbalans, ko zna kakav

je hormonalni status imala leđi Magbet... Uopšteno govoreći, moj svet se izvrnuo naopačke.

Nekad davno čitala sam knjigu *Sebični gen* Ričarda Dokinsa, koji objašnjava da su pravi vladari našeg tela geni. Ispade da su i hormoni. Sva ona čudna stanja zaljubljenosti i očaja, strasti i razočaranja izgleda da su manje-više izraz našeg hormonskog statusa. Hormoni su ti koji uzrokuju melodrame, koji odlučuju o sreći i nesreći, koji pišu naše životne storije... Kako tužno i kako smešno! Ono što mi je izgledalo kao izraz moje najveće personalne posebnosti, zapravo je nedostatak ili višak nekog hormončića. Zato, pre nego što zaključite da je vaš život horor, da vam je dosta svega, da je vaš muškarac imbecil, a život promašen, proverite hormonalni status. Možda, ako uzmete malo čokolade, koja je tako nezdrava, a sadrži hormon sreće, zaključite sasvim drugačije o svojoj životnoj situaciji. Ovaj hormončić je taj koji u našim ženskim glavicama može da odluči da nešto što više liči na hepi telenovelu shvatimo kao rasinovsku tragediju. I obratno. Stoga, pre nego što gađate muža vazom, pre nego što otkaćite dugogodišnjeg momka, pre nego što zaključite da ste nesrećnica – proverite hormončiće. Ili bar pojedite malo čokolade. Loše je za celulit, ali je dobro za emocije, kao emotivna preventiva.

O AUTOMOBILIMA I ŽENAMA

Sajam automobila je možda jedno od najtežih iskušenja za ženu. Tu se ona susretne sa muškom opsesijom automobilima u njenoj najčistijoj, ogoljenoj formi. Pre nekoliko meseci na jednoj televiziji sam izjavila kako mi se čini da se neki muškarci „krešu“ sa svojim skupim limuzinama, i otad sam primetila da me neki momci čudno gledaju. Kao da sam im provalila tajnu. A na Sajmu automobila je to više nego očigledno. Kad uđete u ogromne hale i vidite kako raspomamljeni frajeri bulje u nove limuzine, kako im se oči cakle, a voda curi niz usta – sasvim vam je jasno šta je njihova primarna seksualna želja. Što je još gore, žene mu tu dođu kao ukras uz limuzinu. U neverici sam gledala one lepe devojke što čuče, stoje, leže pored automobila i keze se. Tu vam tek postane jasno da autofili ili mačo-autisti u stvari slažu ženu uz svoja kola a ne obratno. U zavisnosti od veličine, modela, boje... ide valjda i žena sa adekvatnim proporcijama, bojom kose, dužinom nogu i količinom sive mase, koja je u svemu tome najmanje bitna.

Istina, ne razumem mlade dame koje pristaju da izigravaju ikebane na tim sajmovima, ali još manje razumem pomenute frajere čiji je libido toliko izluđen četvorotočkašima. Šta je to u muškoj prirodi što ih, osim u izuzetnim slučajevima, tako bolesno privlači tim svetlucavim makinama? Psihijatri su davali različite odgovore pokušavajući da odgonetnu ovaj fenomen. Većina ih se složila s tim da veliki broj muškaraca u automobilu vidi svoju produženu, uvećanu muškost. Paradoksalno, auto je njegov produženi polni organ, po njemu on oseća i meri svoju potenciju. On postaje simbol njegove moći, uspeha u krevetu i na poslu.

Tek to me je zabrinulo. Ako je auto simbol njegove muškosti, onda mu dođe da je odnos muškarca i auta neka vrsta onanije ili pederastije. Obrni-okreni, stvar se završava u falusoidnoj opsesiji. Muškarac se u novim, sportskim luksuznim kolima oseća moćno, uspešno, jako... Toliko moćno da bi to mogao na licu mesta, u svojoj makini, da pokaže i ženici koja se složi sa bojom kola, a koja tu najčešće ima status rezervne gume. Poznati su slučajevi nervnih slomova pa i naprasne impotencije kod frajera čije su moćne makine nekim slučajem ogrebane ili oštećene.

Sve ovo pišem zato što je neki tako moćan frajer, u metalik džipu kome ni ime ne znam, ali znam da vredi više nego deset prosečnih ženskih života, naprasno urnisao moju lađu nivicu jer sam mu u prolazu dodirnula falus, pardon džip. Čekala sam u kolima da bih mu se izvinila i pitala ga da li treba nešto da platim što sam mu dodirnula retrovizor, a onda sam doživela pravu noćnu moru. Frajer ne samo što nije izašao iz kola već je sa 120 na sat krenuo u rikverc i razorio mi zadnji deo ladice. Očekujući da je sledeće vađenje utoke, zbrisala sam sa lica mesta. Istina,

takve scene sam viđala u američkim filmovima. Bila sam konsternirana takvim izlivom besa zbog jednog dodira. Ali moja prijateljica koja leži takve tipove sa makinama rekla mi je da se ne sekiram. Da je ta pojava raširena i da je to što sam mu dodirnula retrovizor gore nego da sam ga zveknula među noge, slučajno tašnom.

Zašto sve ovo pišem? Zato što preporučujem devojkama koje još traže svog mistera idealnog da dobro osmotre frajere koje bale na Sajmu automobila i da ih zaobilaze u širokom luku. Intimno, mislim da bi im dobar seks i dug, lep život pre omogućio neki frajer iz GSB-a ili starog jugića. Verujte mi, taj će da vas voli i kreše, a ovi moćni momci će uvek da svršavaju na svoje moćne makine. Uostalom, napravite mali test, ostavite trag karmina na njegovim novim kožnim presvlakama, pa ćete da vidite u koga ste se zaljubili – u muškarca ili u mačo-autistu. Ruku na srce, ako je u pitanju dama koja i sama u automobilu prepoznaje izraz moći i libida, onda to može biti uspešna trojka. Ali to je samo za one koji vole grupni seks.